

Ο ερημίτης ασκητής και ο ληστής της ερήμου

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Ήταν ένας γέροντας άσκητής και άναχωρητής, ό όποϊος άσκήτευσε σ' ένα έρημο τόπο 70 χρόνια, με νηστεία, παρθενία και άγρυπνία. Στα τόσα δέ χρόνια πού δούλευε στο Θεό, δέν άξιώθηκε νά δει κάμία όπτασία και άποκάλυψη έκ Θεοϋ. Και σκέφθηκε, λέγοντας τοϋτο:

«Μήπως για κάμϊαν άφορμή πού δέν ξέρω έγώ, δέν άρέσει τοϋ Θεοϋ ή άσκησή μου, και ή έργασία μου εϊναι άπαράδεκτη; Μήπως για τοϋτο δέν μπορώ νά έχω άποκάλυψη και νά δώ κανένα μυστήριο:».

Αϋτά λογιζόμενος ό γέροντας, άρχισε νά δέεται και νά παρακαλεϊ τó Θεό περισσότερο, προσευχόμενος και λέγοντας:

«Κύριε, εάν σοϋ άρέσει ή άσκησή μου και δέχεσαι τά έργα μου, δέομαί σου ό άμαρτωλός και άνάξιός, νά χαρίσεις και σέ μένα κάποιο άπό τά χαρίσματά σου, για νά πληροφορηθώ με μία φανέρωση ένδς μυστηρίου ότι άκουσες τή δέησή μου, για νά περνώ θαρρετά και πληροφορημένα τήν άσκητική μου ζωή».

Ἐνῷ τὰ ἔλεγε αὐτὰ ὁ ἅγιος γέροντας καὶ παρακαλοῦσε, ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ νὰ τοῦ λέει:

«Ἄν μὲ ἀγαπᾷς καὶ θέλεις νὰ δεῖς τὴ δόξα μου, πῆγαινε μέσα στὴ βαθύτατη ἔρημο, καὶ θὰ σοῦ ἀποκαλυφθοῦν μυστήρια».

Ὅταν ἄκουσε αὐτὴ τὴ φωνὴ ὁ γέροντας, βγῆκε ἀπὸ τὸ κελλί του.

Ἀφοῦ ἀπομακρύνθηκε, τὸν συνάντησε ἓνας ληστής, ὁ ὁποῖος ὅταν εἶδε τὸν ἀββᾶ, ὤρμησε μὲ βία ἐναντίον του, θέλοντας νὰ τὸν σκοτώσει.

Ὅταν τὸν ἔπιασε, τοῦ εἶπε:

«Σὲ καλὴ ὥρα σὲ συνάντησα, Γέροντα, γιὰ νὰ τελειώσω τὴν ἐργασία μου καὶ νὰ σωθῶ.

Διότι ἐμεῖς οἱ ληστὲς ἔχουμε τέτοια συνήθεια καὶ τέτοιο νόμο καὶ πίστη.

Ὅτι δηλαδὴ ὅποιος μπορέσει νὰ κάνει ἑκατὸ φόνους, πηγαίνει στὸν παράδεισο!

Ἐγώ, μετὰ ἀπὸ πολλοὺς κόπους ἕως τώρα, ἔκανα ἐνενήντα ἐννιὰ φόνους...

Μοῦ λείπει ἀκόμα ἓνας γιὰ νὰ τελειώσω τὴν ἑκατοντάδα μου καὶ νὰ σωθῶ.

Λοιπόν, σοῦ χρωστάω μεγάλη χάρη καὶ σὲ εὐχαριστῶ, γιατί σήμερα γιὰ σένα θ' ἀπολαύσω τὸν παράδεισο».

Ὅταν ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ ληστή ὁ γέροντας, ξαφνιάστηκε καὶ τρόμαξε μὲ τὸ ξαφνικὸ καὶ ἀνέλπιστο πειρασμό. Καὶ ἀφοῦ μὲ τὸ νοῦ του κοίταξε πρὸς τὸ Θεό, σκέφτηκε καὶ εἶπε:

«Αὐτὴ εἶναι ἡ δόξα Σου, Δέσποτα Κύριε, ποῦ θέλησες νὰ δείξεις σὲ μένα τὸ δοῦλο σου; Τέτοια συμβουλὴ ἔδωσες σὲ μένα τὸν ἁμαρτωλό, νὰ βγῶ ἀπὸ τὸ κελλί μου, γιὰ νὰ μὲ πληροφορήσεις τέτοιο φοβερὸ μυστήριο; Μὲ τέτοιες δωρεὲς ἀμείβεις τοὺς κόπους τῆς ἀσκήσεως πού ἔκανα γιὰ σένα; Τώρα ἀληθινὰ γνώρισα, Κύριε, ὅτι ὅλος ὁ κόπος τῆς ἀσκήσεώς μου ἦταν μάταιος· καὶ ὅλες οἱ προσευχές μου θεωρήθηκαν ἀπὸ σένα σίχαμα καὶ βδέλυγμα. Ὅμως εὐχαριστῶ τὴ φιλανθρωπία Σου. Κύριε, ὅτι, καθὼς γνωρίζεις, παιδεύεις τὴν ἀναξιότητά μου, ὅπως μοῦ πρέπει, γιὰ τὶς ἀμέτρητες ἁμαρτίες μου καὶ μὲ παρέδωσες στὰ χέρια τοῦ ληστή καὶ φονιά».

Αὐτὰ λέγοντας ὁ γέροντας, λυπημένος, δίψασε πολὺ καὶ εἶπε στὸ ληστή:

«Παιδί μου, ἐπειδὴ μὲ τὸ νὰ εἶμαι ἁμαρτωλός, μὲ παρέδωσε ὁ Θεὸς στὰ χέρια σου

νὰ μὲ θανατώσεις καὶ νὰ γίνῃ ἔτσι ἡ ἐπιθυμία σου, ὅπως τὸ θέλησες, καὶ ἐγὼ στεροῦμαι τὴ ζωὴ, σὰν κακὸς ἄνθρωπος ποὺ εἶμαι, γι' αὐτὸ σὲ παρακαλῶ κάνε μου μία χάρη καὶ ἓνα πολὺ μικρὸ θέλημα καὶ δός μου λίγο νερὸ νὰ πιῶ, καὶ μετὰ ἀποκεφάλισέ με».

Ὅταν ἄκουσε ὁ ληστὴς τὸ λόγο τοῦ γέροντα, θέλοντας μὲ προθυμία νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐπιθυμία του, ἔβαλε στὴ θήκη τὸ σπαθί, ποὺ κρατοῦσε, καὶ ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο τοῦ ἓνα δοχεῖο καὶ πῆγε στὸ ποτάμι ποὺ ἦταν ἐκεῖ κοντὰ καὶ ἔσκυψε νὰ τὸ γεμίσει, γιὰ νὰ φέρῃ στὸ γέροντα νὰ πιεῖ.

Καὶ ἐκεῖ ποὺ προσπαθοῦσε νὰ γεμίσει τὸ ἀγγεῖο, πέθανε!

Ὅταν πέρασε λίγη ὥρα καὶ δὲν ἐρχόταν ὁ ληστὴς, σκεπτόταν ὁ γέροντας καὶ ἔλεγε: «Μήπως καὶ ἦταν νυσταγμένος καὶ ἔπεσε καὶ ἀποκοιμήθηκε καὶ γιὰ αὐτὸ ἀργεῖ καὶ ἔτσι μπορῶ νὰ φύγω καὶ νὰ πάω στὸ κελλί μου; Ἐπειδὴ ὅμως εἶμαι γέρος, φοβᾶμαι, γιατί δὲν ἔχω δύναμη νὰ τρέξω, θὰ κουραστῶ καὶ θὰ μὲ προφθάσῃ, καὶ στὸ θυμὸ του θὰ μὲ τυραννήσῃ χωρὶς λύπη, κόβοντάς με ζωντανὸ σὲ πολλὰ κομμάτια. Λοιπὸν ἂς μὴ φύγω, ἀλλὰ ἂς πάω στὸ ποτάμι, νὰ δῶ τί κάνει».

Πῆγε λοιπὸν ὁ γέροντας μὲ τέτοιες σκέψεις καὶ τὸν βρῆκε πεθαμένο. Ὅταν τὸν εἶδε γέμισε θαυμασμὸ καὶ ἐκπληξη. Καὶ σηκώνοντας τὰ χέρια του στὸν οὐρανὸ ἔλεγε:

«Κύριε φιλάνθρωπε, ἐὰν δὲν μοῦ ἀποκαλύψεις τὸ μυστήριον αὐτό, δὲν κατεβάζω τὰ χέρια μου. Λυπήσου λοιπὸν τὸν κόπο μου καὶ φανέρωσέ μου αὐτὸ τὸ πρᾶγμα».

Ἐνῶ προσευχόταν ὁ γέροντας, ἦλθε Ἄγγελος Κυρίου καὶ τοῦ εἶπε:

«Βλέπεις, ἀββᾶ, αὐτὸν ποῦ βρίσκεται μπροστά σου πεθαμένος; Ἐξαιτίας σου πέθανε μὲ αἰφνίδιον θάνατο, γιὰ νὰ γλυτώσεις ἐσὺ καὶ νὰ μὴ σὲ θανατώσῃ. Λοιπὸν θάψῃ τον ὡς ἓνα σωσμένο. Διότι ἡ ὑπακοὴ ποὺ ἔκανε σὲ σένα καὶ ἔκρυψε τὸ φονικὸ σπαθὶ στὴ θήκη του, γιὰ νὰ πάει νὰ σοῦ φέρῃ νερό, νὰ σβήσῃ τὴ φλόγα τῆς δίψας σου, μὲ αὐτὸ τὸ ἔργο καταπράυνε τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν δέχθηκε ὡς ἐργάτη τῆς ὑπακοῆς. Καὶ ἡ ὁμολογία τῶν ἐνενηντα ἐννέα φόνων θεωρήθηκε ὡς ἐξομολόγησις.

Λοιπὸν θάψῃ τον καὶ ἔχε τον μὲ τοὺς σωσμένους. Καὶ γνώρισε ἀπ' αὐτό, τὸ πέλαγος τῆς φιλάνθρωπίας καὶ εὐσπλαχνίας τοῦ Θεοῦ. Καὶ πήγαινε χαίροντας στὸ κελλί σου καὶ νὰ εἶσαι πρόθυμος στίς προσευχάς σου καὶ νὰ μὴ λυπᾶσαι καὶ νὰ λές, ὅτι πῶς εἶσαι ἁμαρτωλὸς καὶ στερημένος ἀπὸ ἀποκάλυψη.

Γιατί ὅπως εἶδες, σοῦ ἀπεκάλυψε ὁ Θεὸς ἓνα μυστήριον. Νὰ ξέρεις δὲ καὶ τοῦτο,

ὅτι ὅλοι οἱ κόποι τῆς ἀσκήσεώς σου εἶναι δεκτοὶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, διότι δὲν ὑπάρχει κανένας κόπος ποὺ γίνεται γιὰ τὸ Θεὸ καὶ νὰ ἀπορρίπτεται ἀπ’ αὐτόν».

Ἀφοῦ ἤκουσε αὐτὰ ὁ γέροντας ἔθαψε τὸν νεκρό...

Ἀπὸ χειρόγραφο «Γεροντικό» τῆς Ι.Μ Φιλοθέου